

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

DE PISMADAM

Volkse tragikomedie in twee bedrijven

door

Jef de Boeck

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2013
Nr.3155

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

<p>Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk <i>DE PISMADAM</i> op te voeren moet de naam van auteur <i>JEF DE BOECK</i> vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.</p>
--

Wettelijk depot D/2013/220/012
ISBN 978-90-385-12297

© 2013 Toneelfonds J. Janssens/Jef de Boeck
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(2 à 4 dames – 4 à 9 heren – Evt. figuratie)

JEANNE : 50 jaar - weduwe - uitbaatster van de openbare toiletten onder het Centraal station van Antwerpen

BABETTE : 30 jaar - straatprostitutuee – vriendin van Jeanne

ETIENNE : 30 jaar - homo

INGRID : 30 jaar - medewerkster Ombudsdienst Stad Antwerpen

FATIMA : 30 jaar - Moslima - collega van Jeanne

DAVE : 20 jaar - straatschuimer - vriend van Max

MAX : 20 jaar - straatschuimer – vriend van Dave

PASTOOR : 50 jaar - kennis van Jeanne

WILLY : 30 jaar - advocaat - kennis van Jeanne

ANDRE : 50 jaar - dokwerker - goede vriend van Jeanne haar overleden echtgenoot

JOHN : 40 jaar - politieman

EDDY : 40 jaar - politieman

PASSANT : Man – ouder dan 30 jaar

Dubbelrollen zijn best mogelijk. Er komen geregeld vrouwen en mannen naar het toilet. Wie er ook maar eens op de scène wil staan kan gerust meespelen. Het stuk is te spelen met een minimumbezetting van 2 dames en 4 heren

DECOR

Het openbaar toilet onder het Centraal station in Antwerpen.

Mannentoilet:

Links (jardin) achteraan. Twee deuren in de fond.

Vooraan een muur van 1,20 meter hoogte. Tegen deze muur zijn de 4 urinoirs (denkbeeldig) gemonteerd. Als er geplast wordt zien wij de acteurs, die achter het muurtje staan, face. Als zij hun handen wassen draaien de acteurs zich naar de lavabo's (denkbeeldig) gemonteerd tegen de zijwand (jardin)

Vrouwentoilet:

Rechts (cour) achter, zijwand drie deuren. (lavabo's zijn in de toiletten zelf)

Er is één tafeltje en stoel voorzien voor Jeanne.

EERSTE BEDRIJF

(Jeanne is aan haar dagtaak begonnen – zij poetst – wij horen haar vanachter het muurtje – komt tevoorschijn – heeft een schort aan, klompen (crocks), rubberen handschoenen – poetsdoeken – luchtverfrisser – e.d.)

JEANNE : Dat is nu altijd hetzelfde. Kunnen die venten nu nooit erin pissen? Ze hebben maar op die vlieg te mikken. Maar nee, een klapke doen tegeneen, concentratie weg en spetter, spetter, spetter, alles ernaast. En Jeanne maar kuisen. Weten jullie dat ik per maand tweehonderdvijftig euro moet betalen om hier te mogen kuisen van 's morgens vroeg tot 's avonds laat. En 't is niet zo maar efkens met een stofvod rondgaan hé. Ge kunt niet geloven wat ik allemaal gebruik om de boel hier proper te houden. Ontsmettingsmiddelen, zeep, natte vodden, droge vodden, water en luchtverfrissers. Massa's luchtverfrissers. Ik moet al die broel ook nog eens betalen uit mijn eigen zak. Wat ik hier soms allemaal moet opkuisen, ge houdt het niet voor mogelijk. Ik heb het al meegemaakt dat er iemand op één van de muren een abstract tekeningske had gemaakt met...ja ge weet wel wat. Kuis dat maar op hé. Mijn gezondheid begint er stilaan fysiek en spychisch onder te lijden. Ik ben algerisch aan die rubberen handschoenen. Eczeem aan mijn handen zegt den dokter. "Ge moogt in feite geen rubberen handschoenen dragen" zegt hij. Begint er maar aan hé zonder. Maar ja, aan elke job zal wel iets zijn zeker? En wat ik hier allemaal hoor en zie, ge houdt dat niet voor mogelijk.

(twee jonge mannen komen binnen met veel lawaai-baseballpetjes – trainingsbroeken – sportschoenen –Tt-shirts - willen direct een snoepje uit Jeanne haar snoepjesmandje nemen-Jeanne tikt hen op de vingers)

Hé jongens eerst pissen, handjes wassen, betalen en dan pas een bolleke en niet andersom.

DAVE : Hela moeke, niet agressief worden.

MAX : Ik pis altijd nogal veel. Krijg ik dan twee bollekes?

(Dave en Max verdwijnen achter lage muur-alleen hun bovenlichaam is te zien)

DAVE : Ik zit dik in de shit joeng. De Rachid laat mij niet meer gerust. Hij heeft gedreigd met een goei pak rammel als ik morgen niet betaal.

(Jeanne volgt het gesprek)

MAX : Ja gast, als ge uw gat verbrandt moet ge op de blaren zitten.

DAVE : Waar haal ik in godsnaam 2500 euro?

MAX : Hoeveel? Ik heb U toch gezegd dat ge niet moest gaan dealen voor die Marokkaan. Dat loopt altijd slecht af. Die mannen zitten er niks mee in om een mes tussen uw ribben te steken.

DAVE : Dat moet zeer doen. Kunt gij mij dat geld niet efkens lenen?

MAX : Ga naar het OCMW zegt dat ge Zlatan Djordjic heet, dat ge moest gaan lopen uit Kosovo en dat ge heel uw familie hebt meegebracht. Dan zult ge wel aan uw 2500 euro geraken.

DAVE : Ge moet daar niet mee zwanzen. Ik ga dood van de schrik.

MAX : Hé maat dat is niet mijn schuld hé.

(Ze verplaatsen zich naar wastafel - Jeanne staat nog altijd te luisteren)

DAVE : Als ik nu eens onderduik? Weet gij geen goei plaatske?

MAX : Ja. Bij dikke Linda van de Dam. Bij haar is onderduiken geen probleem. Snapt ge hem? Nee serieus gast, ik zou het niet weten.

DAVE : Ik kan ook naar de polies gaan en aangifte doen.

MAX : Ja. Wat gaat gij zeggen: “Ik heb coke verkocht voor de Rachid en ben vergeten af te rekenen”. Joenge joenge....ze steken u zo in den bak. Kom we zijn weg. We vinden wel een oplossing.

(Ze betalen, nemen een snoepje en gaan weg)

JEANNE : Salukes mannen en merci. Heb ge dat nu gehoord? Die gast die verkoopt coke. Iedereen mag dat horen. Die steken dat niet meer weg zenne. Ik heb eens gelezen dat drugs het meest gebruikt worden op het toilet. Ik geloof het vast. Toen ik hier pas begon was ik nog heel naïef. Helemaal in het begin vond ik in één van de wc's een heel fijne spuit. Ik dacht toen: "Suikerziekte dat is toch iets erg. Den arme sukkelaar". Nu weet ik natuurlijk veel beter. Ik heb er al meer dan eens de polies moeten bijhalen om drugverslaafden uit mijn toiletten te zetten. Ik heb van die mannen van de drugbrigade eens een paar brochurekes gehad. Awel ik ben er heel wat wijzer door geworden. Nu weet ik dat ze hier ook snuiven. Soms vind ik restjes van coke op de wc-brillen. Eerst dacht ik dat er ene op het gemak een rijstvlaaike had gegeten en dat dat bloedsuiker was. Kunde dat geloven. Daar waar mijn klanten op zitten gaan die junkies aan rieken. Jaja ik heb al het één en ander meegemaakt in die vijftien jaren dat ik hier werk. Ik zou gemakkelijk nen boek kunnen schrijven. Er komt hier van alles. Politiekers, doktoers, advocaten, dokwerkers, metsers, pastoors..... allez noemt maar op hé.

(Ze gaat het sanitair reinigen - dan terug naar haar tafeltje - pastoor Fredericus komt binnen)

PASTOOR : Dag Jeanne, alles nog in orde? Is Jezus Christus nog altijd met U?

JEANNE : Ja. Maar hij komt hier maar weinig. Ik moet hem altijd zelf gaan opzoeken.

PASTOOR : Ik zie dat ge daar nog altijd uw bollekes hebt. Ge moet er eens van die Lieve-Vrouwebeeldjes bij leggen. Ge weet wel, die zachte licht bruine dingeskes die naar anijs smaken.

JEANNE : Mijnheer pastoor, dat is hier een openbaar toilet en geen snoepwinkeltje. Gij zou misschien nog willen dat ik er hosties zou tussen leggen. En daarbij met mijn hongerloon kan ik dat niet blijven betalen zenne. Verleden week kwam er hier ene om de vijf minuten binnengestoven, die had, denk ik, den diarree. Op een uur tijd was heel mijn mandje leeg. Voor drie euro bollen weg.

PASTOOR : Kent ge de werken van barmhartigheid?

JEANNE : Ja.

PASTOOR : Awel, hetgeen dat gij doet is ook een werk van barmhartigheid. Gij zorgt ervoor dat de mensen zich bij U op hun gemak voelen.

JEANNE : Op hun gemak, dat heb je nu eens goed gezegd. Soms is het allemaal niet zo simpel. Ik stel ze op hun gemak dat is juist. Maar het gebeurt ook dat ik ze er niet meer af krijg. Gisteren nog. Komt er ne man binnen met een vliegend stuk in zijn voeten. Hij strompelt met veel gekreun ne wc binnen, trekt de deur dicht en 't slot erop. Een beetje later hoor ik die snurken. Ik ga op de deur kloppen, geen antwoord. Ik denk, zo lang ik hem hoor snurken moet ik mij niet ongerust maken. Na vier uur komt hij terug buiten en gaat een kattewaske doen aan de lavabo's. Hij kamt zijn haar, fatsoeneert zijn kleren, komt naar hier, legt een halve euro op mijn taloorke (=bordje), pakt een bolleke en is weg zonder een woord te zeggen. Weet ge hoe ik dat noem?

PASTOOR : Ik zou het niet weten.

JEANNE : Kamer met ontbijt voor een half soeke. Een halve euro verdiend in vier uur. Als dat zo blijft duren dan ben ik binnenkort failliet. Ik kan misschien beter den trim gaan doen. Die straatmadelieven van hierboven, pakken heel wat meer poen dan ik. Die hebben geen eczeem op hun handen zenne, alhoewel.....

PASTOOR : Jeanne, zo'n onkuise gedachten.

JEANNE : Mijnheer pastoor, mag ik eens een heel stomme vraag stellen?

PASTOOR : Er zijn alleen stomme antwoorden Jeanneke.

JEANNE : Wat doen jullie als de nood het hoogst is?

PASTOOR : Awel dan kom ik naar hier.

JEANNE : Dat bedoel ik niet. Ge zijt toch een man, dan hebt ge toch af en toe de drang om.....

PASTOOR : Jeanne, ik heb trouw beloofd aan de Heer en daar hou ik mij aan. Dat noemen ze het celibaat.

JEANNE : Celibaat of niet, er staan de laatste tijd toch raar dingen over pastoors in de gazet. Aan klein mannen liggen prutsen dat kunt ge toch niet goedpraten (*pastoor wordt zenuwachtig*). Waarom wordt dat allemaal in de doofpot gestopt? Er is nog geen enkele gestraft. Maar uiteindelijk zullen ze hierboven toch met uw baas moeten afrekenen of niet?

PASTOOR : Ge moet mij niet naar een mening vragen Jeanne. Nu moet ik dringend.

(verdwijnt in één van de wc's)

JEANNE : Als ik het voor het zeggen zou hebben in de kerk dan zou ik er voor zorgen dat er voor bisschoppen en pastoors speciale prostituees waren. In het Antwerps “Kerkhoeren”. Ne man blijft toch ne man, niet waar soms. Ze moeten verdomme met hun fikken van kinderen blijven.

(Babette, een straathoer met alles erop en eraan, komt binnen)

BABETTE : Dag Jeanneke. *(kuske)*

JEANNE : : Dag snuit. Wat is er? Komt ge wat uitblazen?

BABETTE : Ja. Mijn voeten doen zeer.

JEANNE : *(mompelt)* Alleen uw voeten?

BABETTE : Ik heb al twintig keer de Van Maerlantstraat op-en afgelopen. Geen fluit te zien.

JEANNE : Dat moet erg zijn in uwe stiel.

BABETTE : Mag ik efkens gaan zitten?

JEANNE : Dat is zeker, ge kunt niet altijd liggen hé. Het wil toch lukken hé, ik heb juist nog aan uwe stiel gedacht. Babette, wat denkt gij van al die geestelijken die niet met hun pollen van klein mannen kunnen blijven?

BABETTE : Ze moesten al die viezeriken eens serieus in hun kruis pakken. Hun handen afkappen en chemisch castreren. *(doet bijpassende gebaren)*

JEANNE : Is dat er niet een beetje over? Ik heb een ander oplossing.

BABETTE : Vooruit laat eens horen.

JEANNE : Ge hebt callgirls, vitrine-hoeren en straat...

BABETTE : Zie uit wat ge zegt.

JEANNE : Straatmadelieven. Als er nu eens kerkprostituees zouden zijn. Officieel aangesteld, na een examen natuurlijk. Allez, ik wil maar zeggen: “erkend door de kerk”.

BABETTE : Bij mij komen ze er zeker niet in. Laat staan dat ik er een examen zou voor moeten doen.

JEANNE : Hoe kunde gij nu weten dat het ne pastoor is die met u in de pijp kruipt?

BABETTE : Wierook, weet ge, dat kruipt in die hun kleren. Als ik dat nog maar ruik, dan ga ik al ne pas of twee rapper. Die gasten kunnen toch niet volgen. En daarbij, die hebben allemaal een kruis.

JEANNE : En gij kunt het weten hé.

BABETTE : Een kruisbeeldje, ne crucifix Jeanne, rond hun nek of op hun revers.

(Pastoor komt tevoorschijn gaat handen wassen)

JEANNE : Allez, ik dacht dat ik nu eens de oplossing gevonden had.

(Pastoor uit wc's - Babette herkent direct één van haar klanten - pastoor reageert heel anders - stopt zijn kruis weg - Babette recht)

BABETTE : Oh hier zie, Fredje Poedel.

JEANNE : Fredje poedel?

BABETTE : Blij u nog eens te zien. Amaai zo chique in kostuum. Wanneer gaat ge nog eens met uw staart kwispelen voor mij. Wanneer mag ik nog eens krollekes leggen in al uw haar. Komt nog maar eens langs, ik heb nog altijd hapklare brokken.

(Babette pakt haar borsten vast - pastoor weet niet waar kruipen - Jeanne volgt het gesprek)

JEANNE : Babette, wat zegt ge nu allemaal. Ge vergist u. Ge zijt wel tegen pastoor Fredericus bezig.

BABETTE : Pastoor Fredericus? Laat mij niet lachen.

PASTOOR : *(tegen Babette)* Mevrouw, ik heb niet de eer van u te kennen.

BABETTE : Fredje, hang nu niet de voze uit hé. Zeg dat het niet waar is. Zijt gij echt pastoor?

JEANNE : Natuurlijk. Daar zie zijn kruis.

(Babette kijkt naar beneden)

Nee Babette daar.

BABETTE : Godverdoeme!

(pastoor maakt een kruisteken)

Ik had het moeten weten. Op het einde van onze nummer 0 zei ge altijd: “hetgeen gij doet is een werk van barmhartigheid”. Nu snap ik het. Plezant hé, ik heb juist tegen Jeanne gezegd dat ik het nooit zou doen met ne geestelijke. Gij hebt mij altijd serieus bij mijn pietje gehad.

PASTOOR : Dames, ik moet nu dringend naar mijn parochie. Hier Jeanne. *(geeft Jeanne geld en is weg)*

BABETTE : *(volgt hem tot bij inkom)* Joenges, joenges, joenges. Nu moet ik eerlijk zeggen Jeanne, ik ben van de hand gods geslagen.

JEANNE : Dat is nu eens goed gezegd “van de hand gods”.

BABETTE : Ik begin zo stilaan te volgen. Elke keer als hij op zijn hoogtepunt kwam, riep hij: “ooooh Jezus Christ”. Allez, als ge alles op een rijtje zet ben ik misschien de eerste kerkhoer van Antwerpen, zonder examen te doen dan nog. Hij zal dat geld voor mij toch niet uit den offerblok gehaald hebben hé? Dat zou ik niet nemen. De kerkgangers hun geld uitgeven om van bil te gaan.

JEANNE : Ik geloof niets van hetgeen ge allemaal vertelt. Pastoor Fredericus is de gelovigste mens die ik ken.

BABETTE : Jeanne, ik kan het bewijzen dat het Fredje poedel is. Hij heeft een donkerbruine peperkous, met zo’n haar erop *(wijst het aan)* juist boven zijn gat. Wacht, ‘k zal hem terug binnentrekken. Daar ben ik goed in, dat weet ge hé.

(Babette wil weg gaan - Jeanne houdt haar tegen)

JEANNE : Gij blijft hier.

BABETTE : ’t Is al goed. Ge moet zo niet in mijn arm knijpen. Het is zoals altijd: straatmadelieven worden nooit geloofd. Ik moet gaan pissen. *(gaat naar wc’s)*.

JEANNE : Zou ik nu niet beter sociaal werkster geworden zijn? Ik moet hier altijd maar voor iedereen goed doen. Allez, wie liegt er nu mijnheer pastoor of Babette? Ze zeggen toch altijd dat pastoors nooit liegen. Ik kan misschien een camerake in de wc's laten hangen, dan kan ik eens zien of pastoor Fredericus echt een peperkous boven zijn gat heeft staan. Dat is toch de enige manier om te weten te komen of Babette de waarheid vertelt. Dan kan ik hier zo in mijn eentje op mijn schermke zitten loeren naar het bloot gat van een geestelijke. Dat gaat toch ook niet. Enfin ik zou het mij allemaal niet mogen aantrekken. Als mijn gemakken maar proper zijn, dat is het belangrijkste.

(Babette gaat haar handen wassen en komt terug bij Jeanne)

Zijt ge klaar meiske?

BABETTE : 't Is maar te zien wat ge wilt zeggen met 'klaar zijn'. Jeanneke, ik ga nog wat streetshoppin. *(geeft Jeanne een kuske en gaat weg)*

JEANNE : Voorzichtig zijn hé snuit.

BABETTE : Altijd, dat weet ge toch. *(laat snel een condoom zien en gaat weg)*

JEANNE : Heb ik nu de verkeerde job gekozen of wat? Zie mij hier nu staan met mijne voorschoot, mijn rubberen handschoenen, mijn vod en op mijn klompen. Een paar euro's om heel den dag op mijn benen te staan. En zij heel veel euro's om efkens op haar rug te liggen. Mijne Sus heeft mij nogal wat aangedaan.....de Sus dat was mijne man. Ja was. Hij is veel te vroeg gestorven. Kanker. Jaren heeft hij er tegen gevochten. Van de één kliniek naar de ander. Er was geen hoop meer. Het zat overal. Hij had pijn in heel zijn lijf. Teneinde raad hebben wij, mijne Sus en ik, besloten om 'eutalasia' te laten doen. Dat was zijn wens. Hij was er klaar voor. Erg als ge weet wat er gaat gebeuren. Toen dat ze dat spuitje gaven had ik zijn hand vast. Ik kneep erin. Ik wou hem niet loslaten. Hij glimlachte naar mij en zei: "Niet verdrietig zijn chouke, daar waar ik naartoe ga schijnt altijd de zon....ik zie u graag". Hij zuchtte nog eens diep en hij kreeg ne brede smile op zijn gezicht. Klote godverdoeme! *(bekomt stil van haar verdriet)* Hij was juist éénavijftig geworden. Ineens was ik weduwe met een heel klein pensioentje. Ik zag die vent graag. Ne goeie loebas. Altijd op tijd

thuis van de dok, nooit zat. Hij gaf altijd zijn pree helemaal af. Alleen zijn grootste wens kon ik voor hem niet waar maken: kinderen. Ik kon er geen krijgen. *(kan haar tranen niet onderdrukken)* Eerst wisten wij natuurlijk niet aan wie het lag. Hij heeft ooit zijn zaad moeten binnenbrengen. Ge weet wel, in zo'n heel klein plastic potteke. Mijne Sus was een boom van ne vent. De rest moet ik niet beschrijven zeker. Krijg dat maar in zo'n potje. Wat wij allemaal gedaan hebben om dat klaar te spelen. Wij hebben ons toen krom gelachen. Ocharme de sukkelaar, als ik er nog aan denk. Ja, de doktoers moesten weten of het sterk genoeg was. Na alle onderzoeken bleek dat mijn eierstokken niet in orde waren. De Sus heeft mij nooit iets verweten. Hij zei altijd: "Meiske, trek het U niet aan dat uw kiekekot overhoop ligt, gij blijft altijd mijne dikke lieve chou". *(huilt)* Nu woon ik helemaal alleen op een klein appartementje in de Chicagoblok op Sint-Anneke. En dat is ook niet simpel. De Chicagoblok dat noem ik klein Afrika. Het stikt er van de donker gekleurde mensen. Ja, tegenwoordig moogt ge het woord negers niet meer gebruiken. Nog zoiets. Dikwijls, tot een kot in de nacht, hoor ik van overal tamtam-muziek. Ge weet wel. Die gasten kloppen heel den tijd op een uitgehold stukske boomstam waar het één of ander vel overgespannen is. 'k Zit er precies altijd in de brousse. Ge moogt gerust geloven, dat bonkt altijd in mijne kop. Ik heb al eens raad gevraagd aan nen advocaat die hier altijd zijne sanitaire stop maakt.

(Willy - een advocaat komt binnen)

Hier zie als ge van den duvel spreekt. Dag Meester Salden, alles kits?

WILLY : Ja Jeanne, merci. Alleen een vreselijk drukke voormiddag gehad. Ik kom juist van het paleis. Ik ben twee zaken gaan pleiten. Eén verloren en één gewonnen.

JEANNE : En waarover ging het, als ik zo curieus mag zijn?

WILLY : Het eerste, interfamiliaal- of huiselijk geweld. Het tweede carjacking.

JEANNE : Mijne Sus dat was ook een huiselijk geweld. Als die den afwas deed brak hij altijd wel iets. Met de stofzuiger mocht hij van mij niet meer rondrijden. Hij heeft ooit eens mijn beste foulard opgezogen. Het was ne schat van ne vent maar onhandig.

WILLY : Jeanne, huiselijk geweld gaat altijd tussen personen uit één gezin. Bijvoorbeeld een man die zijn vrouw slaat of omgekeerd. Tegenwoordig gaan vier op de tien strafrechtelijke zaken over huiselijk geweld. In feite triestig hé.

JEANNE : Ja, dat moogt ge wel zeggen. Ik denk dat er in de Chicagoblok ook heel wat huiselijk geweld is. Daar wordt nogal wat afgeroepen en met de deuren geklopt zenne. Ik hoor soms zelfs servies breken. Ik dacht altijd dat alleen de Grieken hun taloren kapot smeten. Ik heb het U al eens verteld. Maar nu is het niet meer te doen. Ik lig er wakker van. Die Afrikanen die leven 's nachts, dat weet ge toch hé. Kan ik daar nu geen klacht tegen neerleggen?

WILLY : Ja Jeanne, ik heb het U al eens gezegd: ga naar de politie en leg hen uit wat er allemaal gebeurd.

JEANNE : De polies ha! Laat me niet lachen. Twee weken geleden had er iemand uit den blok zijn gevoeg gedaan in de lift. Ik dacht nu is het genoeg. Ik zit hier al heel de dag in de stront, nu ga ik klacht neerleggen. Ik naar de flikken op de Blancefloerrlaan en doe daar heel mijne uitleg. Achter den toog zit er ne joenge gast. Ene met twee sterrekes. Weet ge wat die zegt? “Madammeke ge zijt hier wel bij de polies niet bij ‘t ruimerke”. Dat is nogal een antwoord hé.

WILLY : Wat wilt ge dat ik daar op zeg? (*gaat naar de wc's*)

JEANNE : Meer blauw op 't straat, mijn oor. Ze komen niet meer uit hun kot. Alleen de Juul, mijne wijkagent zie ik af en toe eens. Een toffe gast zenne. Maar ja, die denkt ook al aan zijn pensioen. Ik heb hem al duizend keer verteld dat er bij ons in den blok altijd zoveel lawaai is en dat het daar een echte varkensstal is. Dan zegt hij altijd: “ ‘k zal het doorgeven aan de ploegen, Jeanneke”. Ik denk dat hij het doorgeeft aan den Beerschot of den Antwerp, ja, want flikken heb ik nog nooit gezien. Als ze frieten gaan halen dan ziet en hoort ge ze wel. Meer blauw op straat, laat me niet lachen. 't Is naar de bom, zeg dat ik u het zeg. Ik denk dat ik eens een brief ga schrijven aan Bart de Wever.... Meester, kunt gij mij daar niet mee helpen. Ik kan het niet zo goed op papier zetten.

(Willy terug uit wc's)

WILLY : Jeanne, schrijft gij een brief. Voor ge hem verzendt zal ik hem nakijken, wat

denkt ge daarvan? *(legt geld in schaalje en neemt een bolleke)*

JEANNE : Allez vooruit, ik zal het proberen. 't Zal ne lange zijn zenne.

(voor Willy weg gaat neemt Jeanne hem bij de arm)

Ge gaat er toch niks voor aanrekenen hé? Ge moet zo niet kijken. Mit, mijn zuster, heeft mij eens verteld dat advocaten gemakkelijk 100 euro vragen om een briefke te schrijven.

WILLY : Jeanne, voor u doe ik het gratis. Ik krijg van u ook altijd gratis een chocotofke.

Ge moogt er gerust in zijn. Hou u goed hé, tot nog eens. *(af)*

JEANNE : Toch ne goeie gast hé. Helemaal geen streken. Vooruit, dan zal ik maar eens een brief schrijven hé. Dat is juist, ik kan er misschien al aan beginnen. Ik heb toch altijd papier en een bic bij. *(neemt papier en pen)* Hoe kan ik nu best beginnen? **Mijnheer de Burgemeester**, dat zal wel goed zijn hé. Stel u voor dat ik zou schrijven: “liefste Bart”. *(lacht)* Nee nee, mijnheer de burgemeester, dat is een goei begin. Volgende lijn: **Ik ben Jeanne Schrauwen en woon al vijftien jaar in de Chicagoblok op Sint-Anneke. Ge weet wel waar dat is. Misschien weet hij niet waar dat is. *(schrapt laatste zin en schrijft verder)* . In de Ernest Claesstraat. Awel burgemeester ik heb klachten. Het stikt er van de vreemdelingen. Bijna allemaal Afrikanen. Lichte en donkere. Ik ben geen racist, maar ik weet niet hoe ik het anders moet schrijven. Wacht ik schrijf misschien beter: **medemensen met een lichtbruine en donkerbruine huidskleur**. Goed hé. Nu zal hij ook wel weten dat ik het over Marokkanen en negers heb. **Ik heb respect voor andere culturen, maar ik slaap de laatste jaren niet meer van het lawaai dat er gemaakt wordt 's nachts. En dat is nog niet alles, ze dumpen hun vuilzakken in de liften. Het ergste van al is dat ze hun gevoeg durven doen in de trappenhal. Ge riekt die stank overal. De liften hangen meer stil dan dat ze marcheren. Ik woon op het zevende verdiep. Regelmatig moet ik te poot naar boven. Nee: Moet ik met de trap naar boven. “Lift buiten gebruik” hangt er dan op de deur. Laat door de polies eens wat meer controle doen op nachtlawaai, sluikstorten en wild kakken**”. Wild kakken, dat kunt ge toch niet aan den burgemeester**

schrijven....en op het gebruik van de trappenhal als openbaar toilet. Voila dat is veel beter. **Bij elke verkiezing maak ik als goeie Vlaming uw bolleke zwart.** Dat is wel gelogen maar hij weet dat toch niet. **Astemblieft mijnheer de burgemeester help eens nen echte Antwerpenaar.** Ik had misschien beter geschreven: “Haal mij uit de stront astemblieft” Dat zou meer toepasselijk zijn in mijn situatie (*lacht*). **Hoogachtend, getekend Jeanne Schrauwen, weduwe Van Oporp.** Voilà. Dat hebt gij goed gedaan Jeanne. Die weduwe, dat schrijf ik er maar bij omdat dat wel eens zou kunnen helpen... hoop ik. Den eerstvolgende keer dat ik Meester Salden zie dan krijgt hij deze brief mee. Ja politiekers. Mijne Sus zei altijd: “Politiekers, dat zijn zakkenvullers”. “Die doen allemaal hun goesting en spelen schoon weer met ons centen.” En hij kon het weten. Niettegenstaande dat hij maar een dokwerker was, was hij een heel verstandige vent. Hij kon over alles meeklappen. Sport, economie, cultuur, zelfs over buitenlandse politiek. De Sus had een hele hoge accu. Ja, ze hebben dat ooit eens getest. Meer dan honderd. Dat is de moeite hé. Sport, daar keek hij graag naar. Als hij thuis was keek hij altijd naar Eurosport. ’t Was eender wat ze gaven. Behalve... hoe heet dat ook weer?.... op het ijs, zo met een blinkende ronde platte steen met een oor aan, die ze naar een roos schuiven. Ze gebruiken er ook borstels bij... ik ben het vergeten. Hij zei altijd: “Dat is nu toch geen sport, met een borstel, heel zenuwachtig, een ijsbaan proper maken. Ik durf ervoor wedden dat er bij die gasten thuis geen stof ligt want die trainen heel den dag” zei hij. Curling! Dat is het, curling.

(Etienne – homofiel – het is er aan te zien - komt binnen)

ETIENNE : Hallokes. Alles in orde Jeanneke? Kom hier dat ik U een bees geef. Ik ben goedgezind vandaag. (*kust Jeanne*)

JEANNE : Dag Etienne, ik zie het. Zeg, ge zijt zo chique. Gaat ge uit?

ETIENNE : Niet verklappen hé, maar ik heb een date met een jonge gast. Jos heet hij. Schone naam vindt ge niet?

JEANNE : Ja. Waar hebt ge hem leren kennen, als ik zo curieus mag zijn.

ETIENNE : Op een datingsite op internet. Ik heb hem al chattend leren kennen. Hij is

van Wechelderzande. Ne velomaker, ene met groffe pollekes. Ik mag er niet aan denken. Ge ziet hé? 't zijn allemaal geen coiffeurs.

JEANNE : Ha, Wechelderzande wonen daar ook jean... homo's?

ETIENNE : Jeanneke? homo's vindt ge toch overal. Zelfs in Lapscheure. Ik ben helemaal op van de zenuwen.

JEANNE : Maar gij had toch al ne vriend?

ETIENNE : De Gino? Die heb ik buitengesmeten. Achter die zijn gat moest ik altijd alles opruimen. Weet ge dat die altijd in zijne blote rondliep thuis. Hij vond dat plezant. Naturisme daar wordt ge pas gelukkig van, zei hij. Altijd met zijn bloot gat in mijn leren zetels en op mijn salonstoelen. Na nen tijd laat dat sporen achter zenne. Ne mens zweet toch altijd een beetje hé Jeanne. En dan nog iets waar dat ik heel nerveus van werd, 's avonds als hij voor den televisie zat at die altijd paprika chips. Dat gekraak in die zijne mond daar werd ik zot van. Ik heb hem honderd keer gezegd dat hij daarmee moest stoppen, maar die luisterde niet. Op ne avond komt hij mij met veel lawaai uit de badkamer: "Snuit! Snuit! Ik heb een huidziekte. Heel mijne spel ziet oranje en er staan boebeltjes op". Ik denk dat moet ik zien. Ik bekijk die zijn geval van dichtbij. Ik wist direct wat hij mankeerde.

JEANNE : Ja? Wat had die dan?

ETIENNE : Dat kwam van zijn chips. Ik zei tegen hem: "Wat had ge nu anders verwacht. Als ge in uwe bloten paprikachips eet moet ge van uw fluit blijven. En die boebeltjes dat zijn kruimeltjes".

(Jeanne en Etienne lachen)

Nee, die gast dat was niet te doen.

JEANNE : Zeg Etienne, heb jij op straat al last gehad van homohaters? Want het is tegenwoordig toch erg hé.

ETIENNE : Ge moogt gerust zijn. Jeanneke, daar heb ik nen truuk voor. Als ik op straat Marokkanen zie dan verander ik direct mijne loop. Ik ga dan een beetje lomper. Zo. *(doet het voor)* Ik steek mijn sjakosh weg en ik zet mijn stem wat donkerder. Tot hiertoe schijnt dat wel te lukken.

JEANNE : Zijt toch maar heel voorzichtig.

ETIENNE : Jaja. Verleden week hebben ze nog ne vriend van mij ineengeklopt in de Gemeentestraat. Hij heeft drie dagen in 't gasthuis gelegen. Ik moet erbij zeggen, hij overdreef wel een beetje. Als ge als vent oogschaduw en mascara gebruikt en ge maakt dan ook nog eens uw lippekes rood en ge draait overdreven met uw kont, dan zoekt ge het toch wel zelf. Ge moet ook niet provoceren hé. Nu is het toch hoog water zenne.

(Etienne gaat weg wc's vrouwen)

JEANNE : Bij hem valt dat niet zo op. Een goei gedacht van uw eigen en een kurken ziel en ge blijft altijd bovendrijven, zei mijne Sus altijd. Ik heb helemaal niks tegen die gasten. Maar als ze in het openbaar mekaar zitten af te smossen en te bepotelen dan denk ik ook van: "Jongens, doet dat eens als ge thuis zijt".

(Jeanne gaat wc's mannen proper maken - André, dokwerker en vroegere vriend van de Sus komt binnen - kledij havenarbeider)

ANDRE : *(fluit)* Jeanne.

(Bij het woord Jeanne komt Etienne uit de wc)

ETIENNE : Hebt ge mij geroepen? Ik heb niet de eer van U te kennen. Hoe weet gij dat ik zo ben?

ANDRE : Hoe dat gij wat zijt?

ETIENNE : Nikske, laat maar zitten. *(heeft stem zwaarder gezet)*

(Jeanne komt tevoorschijn)

JEANNE : Hé Pekke, dat is lang geleden... *(kussen mekaar)*

ETIENNE : Jeanneke, ik ben ermee weg, tot nog eens. *(neemt een bolleke en legt geld op het bordje)* Dag meneer. *(weg)*